

[Socialministeren.]

ikke dreje sig om Arbejdsløshedsunderstøttelse fra Arbejdsløhedskasse, thi den har Magistraten ikke noget at gøre med, det maa være Meningen med Artiklen, at de unge Mennesker straks har henvendt sig til Københavns Magistrat om almindelig Forsørgelsesbistand.

Jeg kan i øvrigt berolige det ærede Medlem Hr. Søren P. Larsen og ogsaa „Berlingske Tidende“, hvis dette agtværdige Organ trænger til Beroligelse, med, at jeg allerede i Formiddags, straks da jeg saa Artiklen, gav Ordre til at iværksætte en Undersøgelse af dette Forhold. Vedkommende Sogneraadformand er mig bekendt, og det vil altsaa meget hurtigt, naar de paagældende Myndigheder har udtalt sig, vise sig, hvor meget sandt der er i Historien.

I Anledning af de mange Historier, som kommer frem, maa jeg føje til, at det ærede Medlem ligesom Pressen efterhaanden maa vide, at jeg har vist dette Problem al den Interesse, jeg kan. I Sommeren 1933 har jeg over for Pressen redegjort for den offentlige Arbejdsanvisning, og det lykkedes mig endog ved det ærede Medlem Hr. Kragts Bistand at faa Venstres Blade til at optage denne Redegørelse, medens de ellers kun optager Angreb. Samtidig opfordrede jeg enhver, der forment at være vidende om Misbrug af Anvisningsinstitutionen, til at anmelde dette til vedkommende offentlige Myndigheder.

Jeg har flere Gange senere, senest den 27. Marts i Aar, udsendt et Cirkulære med indgaaende Vejledning om, hvad Kommunerne har at foretage, naar der søges Hjælp af Tilflyttere eller arbejdsu villige Personer. I dette Cirkulære, som det ærede Medlem Hr. Holstein sigtede til, men aabenbart ikke har læst, i hvert Fald ikke har forstaaet, har jeg mindet om Regelen i Forsørgslovens § 53, hvorefter Kommunerne i en Række Tilfælde kan henvise unge ugifte arbejdsløse Tilflyttere til Forsørgelsesstedet. Jeg har endvidere henvist til de strenge Bestemmelser i Forsørgslovens §§ 306 og 310, jfr. § 30, samt til Arbejdsløshedslovens § 17. Endelig har jeg i et Cirkulære af 30. April dette Aar meget udførligt redegjort for hele Problemet med den manglende Arbejdsstyrke i Landbruget og for Sammenspillet mellem den offentlige Arbejdsanvisning og Arbejdsløshedsforsikring.

Jeg henstiller til Pressen, til ærede Kolleger, selv om jeg indrømmer, det er haardt, for en Gangs Skyld at sætte sig ind i disse Cirkulærer i Stedet for stadig at skrive og angribe. Det, der er sagt i disse Cirku-

lærer, skulde nemlig indeholde Garanti for, at der ikke sker saadanne Ting, som er omhandlet i „Berlingske Tidende“, vel at mærke hvis man fra de forskellige Sider vil følge de Regler, som findes i Loven og Cirkulærene. Men jeg indrømmer, at Systemet ikke kan være fuldkomment; det er teknisk set umuligt at føre en saadan Kontrol, at en Tilflytningskommune, straks naar en Person melder sig for at søge Hjælp, kan afvise ham under Henvi sning til, at han uberettiget har nægtet at tage passende Arbejde i en anden Kommune.

Hvis man virkelig skulde øve en saadan Kontrol, saa maatte man jo paalægge alle Sogneraadformænd, alle Bestyrere af offentlige Arbejdsanvisningskontorer og alle Ledere af Arbejdsløhedskasser, ja, endda deres lokale Afdelinger, ufortøvet, naar de kom til Kundskab om en uberettiget Arbejdsvægning, at sende alle de Kommuner, der kunde komme i Betragtning for den vedkommende arbejdsløse som Steder, hvortil han kunde tænkes at ty hen, Underretning om Arbejdsvægningen. Noget saadant tror jeg ikke kan lade sig gøre i Praksis. Jeg henviser i øvrigt til, hvad jeg har skrevet i Cirkulæret af 30. April om de praktiske Vanskeligheder, der er forbundet med at lade Arbejdsanvisningskontorerne give Kommunerne Underretning om uberettiget Arbejdsvægning. Disse Vanskeligheder vilde naturligvis i høj Grad forøges, dersom man krævede et saa omfattende Kontrol- og Efterretningssystem som det, jeg lige har skildret.

Men, som sagt, det specielle Forhold, der er blevet nævnt her, bliver undersøgt, og det vil saa vise sig, om der er noget at bebrejde nogen i denne Sag.

Første Næstformand (Vanggaard): Det ærede Medlem Hr. Rager har Ordet for en kort Bemærkning.

Rager: Med et smukt Saglighedens Skær, det skal indrømmes, dækkede det ærede Medlem Hr. Søren P. Larsen i det sidste Tilfælde, som han henledte Socialministerens Opmærksomhed paa, over et direkte Angreb paa Det radikale Venstres Ordfører, da vi sidst havde Sagen om disse Arbejds-spørgsmaal til Behandling, det vil sige paa mig, idet det ærede Medlem dengang havde forstaaet — og det er det, man skal lægge Mærke til, det var ikke det, jeg havde sagt, men det var, hvad det ærede Medlem havde forstaaet, det ærede Medlem har altsaa ikke engang læst det bagefter —, havde forstaaet, at det var Venstrepolitik og konservativ